

De Rode Ridder

INTERVIEWREEKS DOOR MARTIN HOFMAN (12): PAUL GEERTS

“Ik volg Suske en Wiske niet meer. Ik heb het losgelaten.”

Een ruim appartement dat de bovenste verdieping beslaat van een gebouw in het Antwerpse groen. Binnenin veel souvenirs uit het Verre Oosten, met zelfs een levensgroot beeld op een prominente plaats. De bewoner is **Paul Geerts**, die er geniet van zijn pensioen. Enthousiast vertelt hij over heden en verleden.

In het interview met Eric De Rop kwam naar voor dat jij de voornaamste invaller was voor De Rode Ridder.

GEERTS: “Ik ben wel een aantal keer ingesprongen, maar niet met regelmaat. Ik kan ook niet zeggen dat ik ooit een volledig RODE RIDDER-album getekend of geïnknt heb. Getekend zeker en vast niet. Nee, geen idee om welke albums het ging. Eigenlijk ben ik voor elke reeks wel eens ingesprongen bij verlof of ziekte van een of andere collega.”

Je hebt in de studio jaren samengewerkt met Karel Biddeloo.

Paul Geerts staat meteen op en toont me de ring aan zijn rechterhand, de enige ring die hij draagt.

GEERTS: “Deze ring heb ik van Karel gekregen! In 1994 heb ik in Italië een zware operatie ondergaan. Het was een dubbeltje op zijn kant, maar ik ben er goed uitgekomen. Karel was dermate blij dat ik het allemaal overleefd had dat hij dit prachtige cadeau aan me gaf. Mijn eerste werkdag op de studio kwam Karel een paar minuten na mij binnen. Hij haastte zich me te zeggen: ‘Ik heb iets voor jou, Paul. Ik ben zó blij dat je goed uit de operatie gekomen bent dat ik je een ring gekocht heb met de eerste

Karel was een speciale, een beetje gek soms. Zijn ideeën kon ik niet altijd volgen, maar hij heeft die zelf goed kunnen gebruiken voor De Rode Ridder.

letter van jouw voornaam erop!

Kijk, dit is is wit goud, ook bekend als platina, duurder dan goud. Ik heb deze ring sindsdien nooit meer afgenomen! Karel Biddeloo was eigenlijk een reuzegast! Een crème van een man. Humor, lachen,... Ook een hele lieve man: mededogend, medelevend met mensen, vriendschap betuigend. Karel

had met de hele **Studio Vandersteen** een goed contact en werd door iedereen op handen gedragen. Hij was een speciale, een beetje gek soms. Zijn ideeën kon ik niet altijd volgen, maar hij heeft die zelf goed kunnen gebruiken voor DE RODE RIDDER.

Achter de tuin van de studio bevond zich een militair domein. Karel bracht soms een vuurwapen mee naar het werk, geladen met losse flodders, en hij nam ons dan tijdens de middagpauze mee naar dat domein. Hij schoot er op ons en wij moesten dan om het mooist doodvallen! Dikwijls riep hij dan dingen zoals ‘I kill you!’, gevolgd door een vuursalvo. Soms gaf hij aanwijzingen opdat we nog dramatischer konden doodvallen. Daar bestaan foto’s van.

Je kent het westerndorp El Paso in Wuustwezel? Daar leefde Karel zich uit als Johnny Rebel. Ik ging er graag naartoe, want Karel bedacht steeds weer een ander scenario voor de hele cowboybende. Ooit heb ik voor hem eens een dergelijk scenario geschreven. Dat hebben ze dan het volgende weekend met zijn allen uitgevoerd.

Karel was achteraf in de wolken. Hij zei me dat het een geweldige verhaallijn was die ik bedacht had en hij spoorde me aan om nog een scenario te schrijven.”

Hoe zou je jouw carrière bij Studio Vandersteen omschrijven?

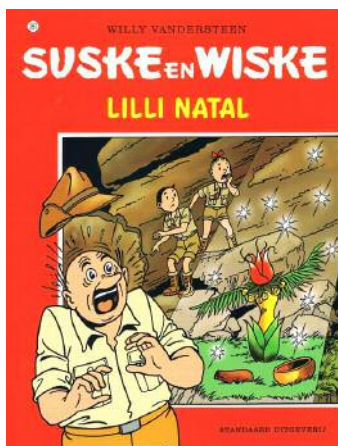
GEERTS: “Ik ben in 1968 bij de studio gekomen. De eerste twee jaar werd ik ingezet voor de waanzinnig hoge productie voor Duitsland, namelijk Bessy en JEROM. **Willy Vandersteen** had daar immers veel mensen voor nodig. 28 bladzijden per album, per reeks en per week is niet niks! Het werkvolume liep stelselmatig op tot het medewerkersbestand 26 personen telde. Dat waren allemaal freelancers die thuis werkten.

Na twee jaar mocht ik de schetsmatige SUSKE EN WISKE-tekeningen van Willy Vandersteen inkten tot hij me in 1972 vroeg of ik eens mijn eigen gang wou gaan voor deze reeks. Dat resulteerde in het album DE GEKKE GOKKER. Vandersteen gaf me de totale vrijheid en volgde het verhaal warempel enkel in de krant! Nochtans had hij alleen

De ring die Paul Geerts van Karel Biddeloo kreeg.

© Martin Hofman

De Gekke Gokker is het eerste Suske en Wiske-verhaal dat Paul Geerts op eigen houtje mocht uitwerken van Willy Vandersteen. LILLI NATAL (deel 267 in de reeks) was zijn laatste verhaal.

Al snel kwam Karel Verschuere in de studio verhalen vertellen waarbij hij ons aanspoorde om ook zelfstandige te worden en voor hem te komen werken.

mijn synopsis van het verhaal gelezen en dus niet mijn tekenwerk opgevolgd. Ik zat ondertussen met een groot ei omdat hij me niet eens aansprak over de stroken die al in de krant verschenen waren. Eindelijk, op het moment dat het verhaal al voor drie kwart in de krant gepubliceerd was, zei hij: 'Dat ziet er goed uit. Heb je nog een idee?' Uiteraard antwoordde ik bevestigend. Van toen af aan heb ik steeds eerst mijn idee op papier gezet en Willy Vandersteen gaf me telkens groen licht om eraan te beginnen. Uiteindelijk heb ik tot en met het verhaal LILLI NATAL 115 albums getekend."

Had je een voorkeur voor een bepaalde inkker?

GEERTS: "Wat SUSKE EN WISKE betreft was dat zonder twijfel **Eric De Rop**. De aanleiding was eerder toevallig, tijdens het inken van **DE ANGST OP DE AMSTERDAM**. **Eugeen Goossens**, de vaste inkker voor SUSKE EN WISKE, was op vakantie en de platen moesten dringend afgewerkt worden. Toen heb ik aan Eric gevraagd of hij even kon inspringen. Ik kan die platen nog steeds direct herkennen.

Ook Vandersteen had de andere aanpak opgemerkt. Hij kwam op de studio dagelijks iedereen een hand geven en een praatje maken, en vroeg op een keer wie die platen geïnk had.

Na zijn verlof nam Eugeen de draad weer op. Willy Vandersteen oordeelde echter vrij snel dat alle SUSKE EN WISKE-inktwerk voortaan naar Eric De Rop moest gaan. Met die beslissing had ik niets te maken want zolang Willy Vandersteen er was, ben ik nooit een initiatiefnemer geweest. Wel was ik meer dan tevreden over die beslissing. Dat zeg ik met alle respect voor Eugeen Goossens want die heeft een héél vlotte pen. Eric De Rop heeft daarentegen een heel gevoelige pen."

Je had ook Edward De Rop en Karel Verschuere als collega, de eerste RODE RIDDER-tekenaars.

GEERTS: "Edward De Rop was een heel rustige man. Hij was inkker voor SUSKE EN WISKE tot ik het van hem overnam. Edward heeft ooit een hartinfarct gehad. Zijn echtgenote, de moeder van Eric, was toen al overleden. Zelf was ik op dat moment nog getrouwd. Edward

zat eenzaam thuis te herstellen. Mijn oudste zoon was tijdens die periode een jaar het huis uit als uitwisselingsstudent in Florida. Daardoor was zijn kamer vrij en hebben mijn toenmalige echtgenote en ik aan Edward voorgesteld dat hij tijdelijk bij ons in Brasschaat kon komen wonen om er in alle rust te herstellen. Daar ging Edward graag op in. Ik ging dan elke dag naar de studio voor mijn werk, terwijl Edward kon uitslapen, en er werd eten aan hem opgediend.

Karel Verschuere was een van de eerste medewerkers van Willy Vandersteen, misschien wel de allereerste. Hij was een charmant iemand, maar ik heb altijd een beetje moeite met hem gehad. Iedereen heeft natuurlijk het recht te zijn wie hij is. Het is overigens allemaal raar gelopen met hem...

Hij heeft op een bepaald moment voor het zelfstandigenstatuut gekozen en daarbij de studio verlaten. Al snel kwam hij in de studio verhalen vertellen waarbij hij ons aanspoorde om ook zelfstandige te worden en voor hem te komen werken. Daarbij zette hij in de verf dat je als zelfstandige van alles kon

afrekken van de belastingen: de ruimte waarin je werkte, de elektriciteit, de verwarming, de kledij die je droeg,... Vervolgens heeft hij mensen zoals Edward De Rop en Eugeen Goossens van de studio weggehaald. Verschuere was destijds met een andere reeks — **TOM BERRY** — begonnen bij een Duitse uitgever en had assistentie nodig. Na een paar maanden bij Karel Verschuere getekend te hebben, stond Edward De Rop echter met hangende pootjes terug in de studio. Het liep namelijk scheef bij hun uitbetalingen: ze kregen minder loon dan afgesproken en soms zelfs helemaal géén loon. Verschuere antwoordde dan dat het op dat moment niet ging om het volledige loon uit te betalen, de ene keer omdat er onkosten waren, de andere keer had hij weer een andere uitleg.

Eugeen Goossens is ook teruggekomen naar de studio, maar hij liet zich minder en minder zien. Op de duur was Eugeen nog zo zelden aanwezig dat zijn plaats door iemand anders werd ingenomen. Die periode kwamen er nieuwe medewerkers bij, zoals **Peter Koeken** en **Anita Schauvlieghe**.

Toen we 's avonds huiswaarts gingen, namen we ons werk met ons mee. Ik heb nooit mijn werk afgekregen tijdens de kantooruren, dat was gewoon onmogelijk!

Degenen die zich op raad van Verschuere als zelfstandige lieten inschrijven, hebben nu na hun werkjaren een klein inkomen. Zelf heb ik een pensioen omdat ik tot mijn allerlaatste werkdag steeds een bediendencontract heb gehad. Dat pensioen is weliswaar niet groot, maar oké, het lukt wel. Mijn contact met Verschuere zwakte af, tot er uiteindelijk geen contact meer was. Hij is later ziek geworden en overleden.”

Hadden jullie als medewerkers contact met elkaar buiten het werk?

GEERTS: “Er was niet echt veel ruimte om onze vrije tijd met elkaar door te brengen want we hadden allemaal heel veel werk. Toen we 's avonds huiswaarts gingen, namen we ons werk met ons mee. Ik heb nooit mijn werk afgekregen tijdens de kantooruren, dat was gewoon onmogelijk! Zeg nu zelf: vier tot vijf verhalen per jaar, en ze daarenboven eerst nog uitschrijven. Ik moest om te beginnen alles nagaan, zoals mensen contacteren, ergens naartoe

gaan, lezen, documentatie opsporen, enzovoort.

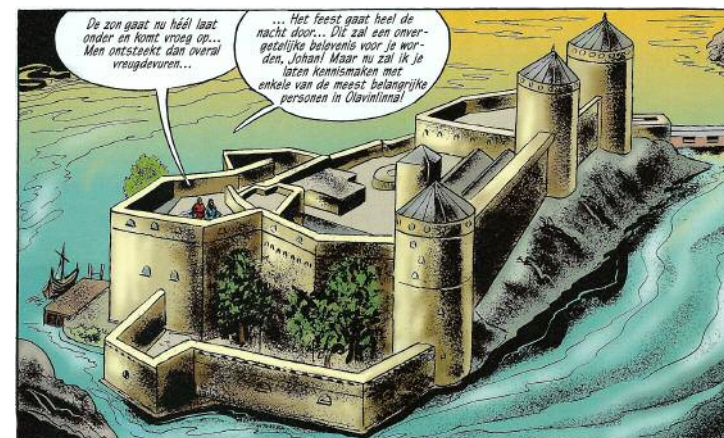
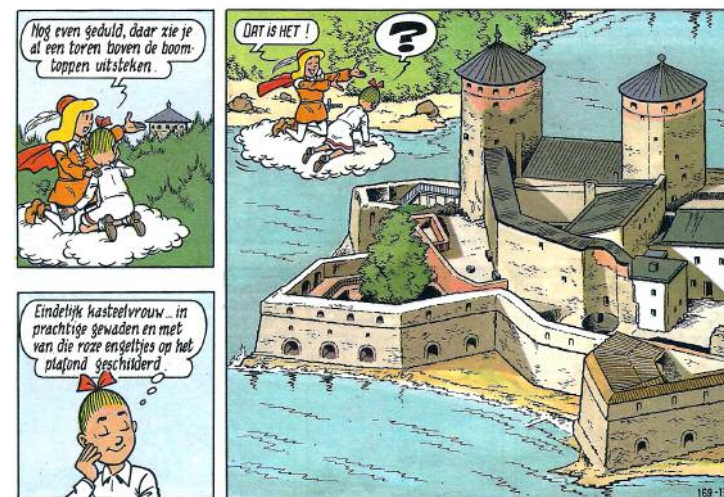
Voor bijvoorbeeld het album *DE KLEINE POSTRUITER* heb ik de hele route, die men vroeger te paard, deed van Mechelen tot Innsbruck met de auto afgelegd om al die vijfhonderd jaar oude gebouwen te fotograferen. Dat heeft me vier dagen gekost, maar het was destijds een van de manieren om de broodnodige documentatie te verzamelen. Voor het verhaal *HET WONDERE WOLFJE* ben ik naar Salzburg geweest om het geboortehuis van Mozart te zien en de brug over de rivier en ook nog de omgeving. Daar maakte ik allemaal foto's van.”

Je deelt de bij ons weinig gekende locatie van het Finse kasteel Olavinlinna in een *SUSKE EN WISKE*-album met een *RODE RIDDER*-album. In het gelijknamige *RODE RIDDER*-album OLAVINLINNA vertoeft Johan in deze mooiste burcht van Scandinavië, terwijl eeuwen later Suske en Wiske er belanden in het album *DE LIEVE LILLEHAM*.

GEERTS: “Daar heb ik toen documentatie van gekocht want het was inderdaad een locatie waar je destijds weinig informatie over kon vinden. Tegenwoordig is dat met de komst van internet allemaal een fluitje van een cent geworden. Maar internet is nog steeds niet aan mij besteed. Ik heb zelfs geen computer want die had ik niet nodig voor het werk, dus waarom zou ik er alsnog een gaan kopen? Zelfs een smartphone heb ik niet, wel een gsm voor noodgevallen.”

Hoe kijk je tegenwoordig tegen Suske en Wiske aan?

GEERTS: “Ik volg *SUSKE EN WISKE* niet meer. Ik heb het losgelaten. De uitgeverij is wel zo sympathiek om me van elk nieuw album vijf exemplaren op te sturen. Maar ik sla die albums niet eens meer open. Ik voel me er namelijk niet goed bij. Die reeks is altijd mijn kind geweest en aan die periode is een einde gekomen. Mijn opvolger **Marc Verhaegen**... laat ik eerst zeggen dat alle mensen zijn zoals ze zijn, en ik heb

SUSKE EN WISKE en *DE RODE RIDDER* delen eenzelfde decor. Paul Geerts gebruikte het kasteel Olavinlinna in Finland in *SUSKE EN WISKE* 198: *DE LIEVE LILLEHAM* uit 1984 terwijl Karel Biddeloo het gebruikte voor *DE RODE RIDDER* 195: *OLAVINLINNA* uit 2003.

Hun besluit luidde dat ik met onmiddellijke ingang niet meer aan de reeks Suske en Wiske mocht komen!

respect voor anderen hun mening, zelfs als die mening niet strookt met de mijne, maar met hem is het pijsnel naar beneden gegaan. De verhalen werden helemaal anders en niemand kon hem nog volgen.

Ik klap misschien uit de biecht, maar het zijn wel zijn eigen medewerkers geweest die hem de das hebben omgedaan. Zij hebben mij de fax die ze naar Studio Vandersteen gestuurd hadden eens voor mijn neus gehouden. Daarin stond hun beklag dat er met Marc niet samen te werken viel.

Zelf heb ik in de studio dertien jaar samengewerkt met Marc en ook ik heb problemen met hem gehad. Maar zolang ik er was, moest hij doen wat ik van hem verwachtte. Samengevat: ik had controle over zijn werk. Vervolgens heeft Marc op eigen initiatief zijn inbreng in de reeks verhoogd door systematisch meer en meer over te nemen.

Dat liep samen met de gebeurtenissen die zich einde 2000 afspeelden, toen mijn problemen op de studio begonnen. De man die toen verantwoordelijk was voor de strips bij **Standaard**

Uitgeverij stuurde een fax naar de familie Vandersteen. Daarin stond dat SUSKE EN WISKE oubollig geworden was en dat er dringend verandering nodig was. De familie Vandersteen zelf heeft me die fax nog laten lezen. Een paar maanden later moest ik bij notaris **Van Bael** komen. Daar wachtten mij drie personen op, elk specialist in hun eigen vak: naast de notaris een advocaat en een boekhouder. Zij waren het die na het overlijden van Willy Vandersteen als toezichtsraad aangesteld werden voor de stripreeks SUSKE EN WISKE.

Ik was op dat moment aan het album VOLLE MAAN bezig. De toon werd op die vergadering meteen gezet toen ze tegen mij begonnen met 'Allez, volle maan... wat is dat voor iets? Een weerwolf? Waar ben je nu eigenlijk mee bezig?' Hun besluit luidde dat ik met onmiddellijke ingang niet meer aan de reeks SUSKE EN WISKE mocht komen!

Uit eigen beweging bleef ik toch elke dag naar de studio gaan. Op den duur deed ik er zelfs de fanmail, om toch maar iets te doen te hebben. Ze hebben me nooit ontslagen, misschien omdat

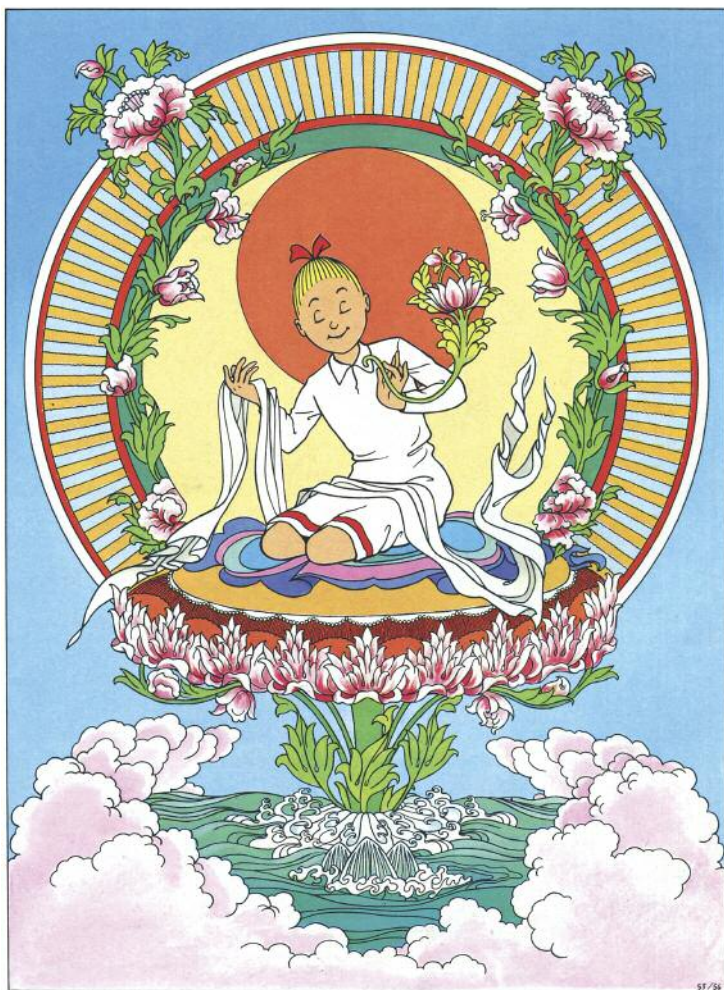
het hen te veel zou gekost hebben. Ik arriveerde elke morgen niet om 9 uur, maar wel om 10 uur en om 14 uur was ik alweer weg. Terwijl ik daar was, ging ik dan een praatje maken met de mensen van het Suske en Wiske Kindermuseum. Die mensen werden op den duur vrienden van mij.

Het was tijdens die periode dat ik begon te schilderen. Na jaren zonder tijd op overschot beschikte ik opeens over een zee van tijd. Nog voor ik bij de studio weg was, had ik al twee keer geëxposeerd in Lissewege, dat was in 2001 en 2002. In 2003 exposeerde ik in De Panne en in 2004 in Kampen in Nederland. In 2007 volgde er een grote overzichtstentoonstelling in het Stedelijk Museum van Zwolle bij onze noorderburen.

Maar ik heb in mijn leven ook dieptepunten gekend. Tijdens mijn echtscheiding had ik het heel zwaar. Toch heb ik altijd die spreekwoordelijke hand van Willy Vandersteen op mijn schouder gevoeld. Als dank heb ik destijds — buiten zijn medeweten om — het thuis in mijn eigen tijd getekende album DE PAREL EN DE LOTUSBLOEM gemaakt. In dat verhaal staat de vriend-

Een origineel schilderij van Paul Geerts.

Fragment uit *DE PAREL IN DE LOTUSBLOEM*, het 'vriendschapsalbum' van Paul Geerts ter ere van Willy Vandersteen.

schap en het alles voor elkaar over hebben centraal. Dat album ontstond volledig uit nachtarbeid, elf maanden lang, want ik kon daar pas aan werken wanneer mijn werk voor de studio klaar

was. De inkleuringen werden gedaan door **Rita Bernaers**. Ook voor haar was dit nachtarbeid.

In het toentertijd zowel in Nederland als Vlaanderen enorm populaire tele-

Ik ga niet zover om te zeggen dat mijn werk mijn leven was, maar ik deed het enorm graag. Na een vakantie ging ik fluitend terug naar de studio.

visieprogramma van **Mies Bouwman** heb ik hem dan als verrassing het eerste exemplaar gegeven. 'De vriendschap van een groot man is een geschenk van de goden', enzovoort... De opbrengst van dat album was ook voor Willy Vandersteen. Als je weet dat de eerste druk van zeshonderdduizend exemplaren bedroeg... (de oplage van een gewoon *SUSKE EN WISKE*-album haalde in die tijd een torenhoge oplage van vierhonderdduizend exemplaren, red.) Het album werd pas verkocht vanaf de ochtend na die uitzending en er ontstond meteen een stormloop op het album door mensen die de avond voordien naar dat programma gekeken hadden. Een paar maanden later moest ik al een nieuwe cover tekenen voor de tweede druk, want alle exemplaren waren reeds uitverkocht."

Er kwamen geleidelijk aan meer Nederlandse invloeden in jouw werk. Typerend is het album *DE GOALGETTER*, waar Suske niet bij de Rode Duivels speelt, maar bij Oranje.

GEERTS: "Dat oranje was een fout van de inkleurster. Ik had haar gezegd om

het mooi in te kleuren, en zij heeft het oranje gekleurd, haha."

Wat vind je van het huidige *SUSKE EN WISKE*-team?

GEERTS: "Luc Morjaeu en Peter Van Gucht zijn heel toffe gasten, maar die periode is voor mij afgesloten. Ik ga niet zover om te zeggen dat mijn werk mijn leven was, maar ik deed het enorm graag. Na een vakantie ging ik fluitend terug naar de studio. Ik zat zelfs altijd te zingen op de studio! Tot na die operatie in Italië, waar ze een van mijn beide

In SUSKE EN WISKE 225: DE GOALGETTER speelt Suske voor de nationale ploeg. Oranje in plaats van de Rode Duivels? Toch niet, het ging om een inkleurfout.

stembanden moesten doorknippen. Daarna moest ik negen maanden logopedie volgen om terug normaal te kunnen spreken. Zingen heb ik sindsdien nooit meer gekund.

Ik had het enorm moeilijk tijdens mijn ziekte. In januari 1994 begon ik last te krijgen van duizeligheid. Ik moest goed kijken waar en hoe ik liep of ik zou omgevallen zijn. Mijn huisarts meende eerst dat het door schommelingen in mijn bloeddruk kwam. Maar de symptomen verergerden en ik werd naar het ziekenhuis gestuurd voor een uitgebreid onderzoek. Het bleek dat ik een tumor achteraan in mijn hoofd had. Men vermoedde dat de tumor niet kwaadaardig was, maar hij bleef wel groeien en ik mocht zeker en vast niet langer dan zes maanden wachten om de tumor te laten verwijderen. De specialist meldde me echter dat hij in België niemand in staat achtte om die tumor te verwijderen want er bestaan op de wereld maar enkele neurochirurgen die dat aankonden. Die chirurgen stapten bij wijze van spreken van het ene vliegtuig in het andere om overal ter wereld dergelijke operaties

Ik had drie kansen op vier om het te overleven. Mijn gedachten gingen meteen naar Suske en Wiske. Wat zou er met de reeks gebeuren als ik niet terugkwam?

uit te voeren bij met name oliesjeiks en dergelijke schatrijke patiënten meer. Toevallig bleek mijn specialist een paar van die chirurgen te kennen omdat hij dezelfde congressen bijwoonde als hen. Hij heeft daarop mijn medisch dossier gelijktijdig opgestuurd naar vijf adressen. Dat waren chirurgen in Zweden, Frankrijk, Zwitserland, Duitsland en Italië. De Italiaanse chirurg was de enige die me binnen de vereiste termijn kon opereren, zij het op het nippertje, want er was een wachttijd van zes maanden. Inmiddels was ik te weten te komen dat de mortaliteit bij dergelijke operaties 25 procent bedroeg. Ik had dus drie kansen op vier om het te overleven.

Mijn gedachten gingen meteen naar SUSKE EN WISKE. Wat zou er met de reeks gebeuren als ik niet terugkwam? Toen heb ik die volledige zes maanden het uiterste van mezelf geleverd want ik stond elke werkdag om 3 uur op en om half vier was ik al in de studio in Kalmthout. Ik zat er helemaal alleen te werken tot 9 uur tot Marc Verhaegen en

Liliane Govers kwamen en ik samen met hen tot 5 uur in de namiddag verder werkte. Daarna ging ik naar huis in Schilde om te rusten. Uiteindelijk heb ik een voorsprong van negen maanden uitgebouwd op de verschijning van de stroke in de krant. Daarmee had men, mocht ik niet terug zou komen, voldoende tijd om een vervanger te zoeken voor de reeks. Maar ik heb het ongeschonden overleefd, op uitzondering van mijn vele gehoest, zoals je tijdens dit interview al gemerkt hebt. Dat is eveneens een gevolg van het doorknippen van een van mijn stembanden waardoor ik steeds moet hoesten wanneer ik even aan het woord ben.

Na de operatie moest ik minstens zes weken rust nemen, maar tot ergernis van mijn specialist stond ik na amper een week alweer in de studio. De voorsprong op de verschijning van SUSKE EN WISKE in de krant was nog steeds groot genoeg om me toe te laten geleidelijk aan mijn tekentempo terug op te bouwen tot mijn normale niveau.”

Volg je DE RODE RIDDER nog?

GEERTS: “De uitgeverij stuurt me van elk nieuw album een exemplaar op. Ik heb het altijd een goede reeks gevonden. **Claus Scholz** heeft trouwens mooi tekenwerk geleverd. Ook nu, met de nieuwe tekenaar **Fabio Bono**, want dat is goed getekend! Er komt ook een beetje bloot in, maar dat is nu eenmaal vernieuwing, en dat stoort niet. In zijn geheel vind ik dat de reeks erop is vooruitgegaan. Het doet me denken aan de onlangs uitgebrachte reeks AMORAS wat **Charel Cambré** zo knap getekend heeft dat ik er mijn hoed voor afdoe.

Wat ik me wel afvraag, is of Willy Vandersteen akkoord zou geweest zijn met een reeks als AMORAS. **Helena**, de dochter van Willy Vandersteen, heeft ooit op televisie gezegd dat haar vader hield van vernieuwing. Bij die uitspraak kon ik mij niet aansluiten. Maar ja, wat moest ze dan wel zeggen? Er waren twee testamenten na het overlijden van Willy Vandersteen: een voor de familie en een voor SUSKE EN WISKE. In dat laatste testament stond dat er zich geen brutaliteiten

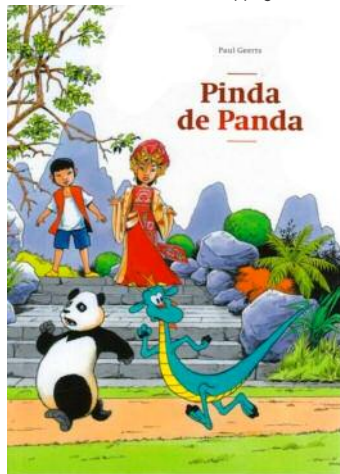
Een souvenir- en trofeeënkast.

© Martin Hofman

In Amoras zag ik meerdere brutaliteiten, onder meer iemand die een Rambo-mes in zijn kop krijgt. Ik weet niet of Willy Vandersteen daarmee akkoord zou zijn geweest.

mogen afspelen in de reeks. Wél mag er in de reeks gevochten worden, bijvoorbeeld wanneer Jerom iemand in een baan om de aarde slaat. Maar dat is ludiek. In AMORAS zag ik meerdere brutaliteiten, onder meer iemand die een Rambo-mes in zijn kop krijgt. Ik weet niet of Willy Vandersteen daarmee

Van DE AVONTUREN VAN MO, JADE EN PLAKAPONG zijn verschillende uitgaven verschenen, allen een mix van tekst, illustraties en strippagina's.

akkoord zou zijn geweest. Misschien wel, maar ik weet het niet want we kunnen het hem niet meer vragen.”

Hoe zien jouw dagen er tegenwoordig uit?

GEERTS: “Waar ik me tegenwoordig mee bezig houd, is de reeks MO, JADE EN PLAKAPONG. Daar zijn momenteel zes albums van verschenen en ik heb een idee voor eventuele volgende albums. De financiële opbrengst gaat steeds naar een goed doel.

Mijn grote passie is het maken van verre reizen geworden. De aanzet werd gegeven toen ik in 2002 op het stripfestival in Middelkerke **Freddy Vangansbeke** ontmoette, een fervent stripliefhebber uit De Pinte. Ondertussen zijn we goede vrienden geworden en zijn we al zestien keer samen op reis geweest. Over een paar maanden zijn we alweer weg, zoals meestal naar het Verre Oosten, deze keer nog eens naar Thailand. Maar ook naar Oezbekistan, Iran, Chili en Argentinië heeft Freddy me al meegenomen. Behalve Thailand hebben we

ook al meermaals Laos, Myanmar en Cambodja bezocht. Nu ik bijna tachtig ben is het grote avontuur, zoals met de motor Cambodja doorkruisen, er niet meer bij. We gaan nu een paar dagen

naar Bangkok, en van daaruit zien we nog wel waarheen de reis ons brengt. Op persoonlijk vlak heb ik al bijna twintig jaar een relatie met mijn vriendin, waarvan je hier aan de muur een schilderij ziet dat ik van haar gemaakt heb. Zij is echter op haar privacy gesteld en heeft altijd de spotlights vermeden, dus voor de rest moet je over haar geen melding maken. En hiernaast is de opslagkamer met tientallen schilderijen en tekeningen die ik gemaakt heb. Naast schrijven is schilderen en tekenen het voornaamste waarmee ik me thuis bezig hou.”

Paul troont me mee om een kijkje te nemen in zijn tekenkamer. In glazen kasten pronken alle prijzen, decoraties, cadeaus en aandenken die hij tijdens zijn rijke tekencarrière verzameld heeft. Net zoals in zijn woonkamer staan er meerdere souvenirs uit het Verre Oosten.

Wanneer ik via de lift weer buiten sta, lijkt het alsof ik zelf van een verre reis terugkom. Binnenkort toch maar eens die bestemmingen googelen waarover Paul mij na het interview zo begeesterend vertelde.

Paul Geerts heeft van zijn tekenkamer ook een opslagkamer gemaakt met schilderijen. Er staat ook een trofeeënkast in de kamer (foto rechts).

© Martin Hofman

